

Arrest

nr. 157 814 van 7 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun meerderjarige zoon XAREV, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker en verzoekster dienen een asielaanvraag in op 3 oktober 2007. Op 25 januari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Eerste verzoeker dient op 11 april 2008 wederom een asielaanvraag in waarbij hij verklaarde op 10 april 2008 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 18 juni 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient eerste verzoeker een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 21 413 van 15 januari 2009 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus eveneens weigert toe te kennen.

Op 11 juni 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 16 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 25 oktober 2007 dient tweede verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 november 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag ontvankelijk. Op 11 december 2007 is tweede verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, verlengd tot 6 mei 2010. Op 8 september 2011 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verlenging van het tijdelijk verblijf. Tegen deze beslissing dient tweede verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 75 690 van 23 februari 2012 het beroep verwerpt.

Op 18 februari 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 april 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk waardoor eerste verzoeker en verzoekster in het bezit werden gesteld van een immatriculatieattest. Op 31 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Op 22 december 2010 dienen eerste verzoeker en verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 27 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van Mevrouw B. en haar zoon, ingediend op 03.10.2007, werd afgesloten op 31.01.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De tweede asielaanvraag van Mevrouw B., ingediend op 11.06.2008, werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.06.2008. De asielaanvraag van Meneer B., G., ingediend op 11.04.2008, werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.01.2009.

De tweede asielaanvraag van Meneer B., E. G., werd ingediend op 25.02.2009. Betrokkene deed echter afstand van deze asielaanvraag.

De duur van de procedures - namelijk 3 maanden voor de eerste aanvraag van Mevrouw B. en haar zoon, 5 dagen voor de tweede aanvraag van Mevrouw, 9 maanden voor de aanvraag van Meneer B. G. - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij omwille van enorme problemen in het land van herkomst hun land dienden te ontvluchten. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkenen in het bezit waren van een medisch A.I., kan niet als buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat dit attest van immatriculatie werd ingetrokken naar aanleiding van de negatieve beslissing op hun aanvraag 9ter.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat het onwenselijk zou zijn hen terug naar het land van herkomst te sturen. Zij halen verder aan dat het onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel wat men wil bereiken. Ook zou het onwenselijk zijn voor betrokkenen om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit een trauma betekenen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan met bewijsstukken. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij Frans spreken, dat het hen aan energie en sociaal- meelevendheid niet ontbreekt, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd, dat hun centrum van belangen in België ligt, dat zij werkbereid zijn, dat mevrouw B. en haar zoon vrijwilligerswerk verrichten; dat zij op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven. Betrokkenen leggen ook getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen in de synthesesamenvatting:

"Middel aangehaald door verzoekende partij

Enig middel genomen uit de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, over de uitdrukkelijke schattingsfout en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden en van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te statueren door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. Wat de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, over de uitdrukkelijke schattingsfout en van de schending van art. 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de onvoldoende motivering en daardoor van het gebrek aan wettelijke toelaatbare reden en van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te statueren door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

In overweging dat in zijn nota met opmerkingen de Belgische staat, de bestreden beslissing immers genoegzaam met redenen zijn omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld

Dat inderdaad, tegenpartij een gestereotypeerde argumentatie gevoerd heeft, die geen rekening houdt met de vernietiging van al de interactie-inspanningen die door verzoekers gemaakt werden, in het geval van hun terugkeer in hun land van herkomst om er een aanvraag om machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied in te dienen;

Dat mijn verzoekers wensen daaraan te herinneren dat ze op het Belgische grondgebied sinds 2008 aanwezig zijn;

Dat sinds hun aankomst zij altijd geprobeerd hebben hun verblijfsituatie te regulariseren, wat nog nu het geval is.

Dat ze alle inspanningen maken voor hun integratie.

In overweging, dat juist, in tegenstelling daarmee, tegenpartij zou moeten beschouwd hebben dat deze elementen een buitengewone omstandigheid vormen;

Dat een vreemdeling, die geen familie noch kennissen in zijn land van herkomst heeft, die op de dag van de indiening van zijn aanvraag geen enge banden ermee heeft, die in België gesteund is door verenigingen en particulieren, die actief deelneemt aan het sociale leven, quod in dit geval, kan, ten gevolge daar door bewijzen dat zijn integratie in België groter is als zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al beschouwd heeft dat:

«De uitvoering van de bestreden akte zou hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kunnen veroorzaken; dat deze ook als gevolg zou hebben al de integratie-inspanningen, die door verzoeker, gemaakt werden sinds de 8 jaren die hij in België verblijft te vernietigen (E.G., 25/05/1998, arrest nr. 73.830; E.G., 26/02/1998, arrest nr. 72.112) »;

Dat bijgevolg, tegenpartij rekening moest houden met de goede integratie van verzoekers op het Belgische grondgebied, wat helemaal niet het geval was;

Dat mijn verzoekers aan Uw hoge rechtsmacht vragen dat ze overeenkomstig de beschikkingen van deze, zich zou uitspreken;”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers betogen dat er geen rekening is gehouden met hun goede integratie op het grondgebied.

In de bestreden beslissing is omtrent de integratie het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De eerste asielaanvraag van Mevrouw B. en haar zoon, ingediend op 03.10.2007, werd afgesloten op 31.01.2008 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De tweede asielaanvraag van Mevrouw B., ingediend op 11.06.2008, werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.06.2008. De asielaanvraag van Meneer B., G., ingediend op 11.04.2008, werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15.01.2009. De tweede asielaanvraag van Meneer B., E. G., werd ingediend op 25.02.2009. Betrokkene deed echter afstand van deze asielaanvraag. De duur van de procedures - namelijk 3 maanden voor de eerste aanvraag van Mevrouw B. en haar zoon, 5 dagen voor de tweede aanvraag van Mevrouw, 9 maanden voor de aanvraag van Meneer B. G. — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden” en “De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij Frans spreken, dat het hen aan energie en sociaal- meelevendheid niet ontbreekt, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd, dat hun centrum van belangen in België ligt, dat zij werkbereid zijn, dat mevrouw B. en haar zoon vrijwilligerswerk verrichten; dat zij op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven. Betrokkenen leggen ook getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”* In tegenstelling tot verzoekers' betoog blijkt aldus uit een eenvoudige lezing van de motieven dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met hun integratie. Dat ook bezwaarlijk kan worden opgeworpen dat de motivering stereotiep is nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat ze de specifieke situatie van verzoekers betreffen.

Door te stellen dat de elementen van langdurig verblijf, met name sinds 2008, zij altijd geprobeerd hebben hun verblijfssituatie te regulariseren en hun integratie, beschouwd moeten worden als buitengewone omstandigheid, zonder ook maar op enige wijze de motieven van de bestreden beslissing te pogen te weerleggen, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Verzoekers gaan voorbij aan de duidelijke bewoordingen van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. *In casu* betreft de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde zich nog niet diende uit te spreken over de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt tevens herhaald dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf). Dit laatste is eveneens in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekers blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Waar verzoekers betogen dat ze geen familie noch kennissen hebben in hun land van herkomst en daardoor geen band meer hebben met hun land van herkomst, motiveert verwerende partij dat ze dit echter niet aantonen met bewijsstukken. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers weerleggen dit motief niet door de loutere herhaling van de aangehaalde redenen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat hun integratie-inspanningen volledig te niet gaan in geval van een terugkeer, aangezien verwerende partij rekening moet houden met de aangehaalde redenen voor regularisatie en bijgevolg met hun integratie-inspanningen indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken verzoekers in het licht van hun betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hun aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN